

jeg ikke rettere, end at man kan udstykke endogsaa meget smaa Parceller, naar blot disse ikke derved faa en for den samlede Drift uheldig Form, thi man kan jo nok indrette det saaledes, at Parcellen ikke bliver for lang og for smal til Skade for Driften. Jeg er for øvrigt ikke enig med den ærede forrige Taler i, at man skal forbyde Udstykning af Hensyn til, at Fredskovene da ikke kunne drives forstmæssigt. Maaske kunne de ikke drives efter en bestemt Plan, efter en vis normal Udhugst, men naar der til en Bondegaard ligger en Skov, og Ejeren f. Eks. ønsker at dele den mellem sine Sønner, saa ser jeg ikke, hvorfor han ikke skulde kunne gøre det. Dette er nemlig noget, der ikke blot er af økonomisk Interesse, men det kan ogsaa have Betydning i anden Henseende, at en Mand har et Stykke Skov hørende til sin Gaard. Jeg mener derfor, man ikke bør være for streng i dette Forhold. Naar der er Tale om Fredskov, tænkes der jo ikke saa meget paa Naaletræsskov. For dennes Vedkommende kan jeg forstaa, at det er uheldigt, om den deles, og den ene Ejer f. Eks. hugger den vestre Del af Skoven bort, thi Følgen deraf vilde jo let kunne blive, at den anden Del ogsaa gaar bort, fordi den da ikke mere kan staa sig overfor Vestenstormen. Men ved Fredskove er der jo næsten altid Tale om Løvskov, og der vil jeg gøre opmærksom paa et Forhold, som er overordentlig uheldigt, idet man i mange Tilfælde slet ikke kan se, hvad der er Fredskov, og hvad der ikke er Fredskov. Hvis man spørger om, hvad der er Fredskov, kan der ikke gives andet Svar end dette, at hvad der var Højskov eller Overskov for 100 Aar siden, nemlig den 27. September 1805, er Fredskov og skal bevares som saadan. Men det bliver jo længere jo vanskeligere at bevise, hvad der stod som Overskov i 1805. Jeg har lagt Mærke til, at Administrationen som Følge deraf, saa vidt mig bekendt, ikke i noget Tilfælde har ladet en Mand, som har ryddet sin Skov, tiltale i Henhold til Forordningen af 27. September 1805. Derimod har jeg set mangfoldige Tilfælde, hvor vedkommende er straffet, som ikke har ejet sin Skov i 10 Aar, og som har solgt noget af den til fremmede. Det maa man nemlig ikke i Henhold til

samme Forordnings § 20, og denne Bestemmelse gælder ikke blot en Fredskov, Bestemmelsen fortolkes af Højesteret saaledes, at ingen Skovejer maa sælge noget i de første 10 Aar af Besiddelsestiden, og mange ere komne til at bøde for, at de ikke have passet paa ikke at sælge noget til fremmede. Jeg tror nok, at der derved er forsvundet mange Skove, der ikke burde have været borttagne. Der føres jo nok Tilsyn af en Forstmand og af Øvrigheden, Amtmanden, Herredsfogden og Sandemanden, men Faktum er dog, at mange Steder forsvinde Skovene. Og naar de ere borte, har man ikke turdet anlægge Sag imod vedkommende, fordi man ikke kunde bevise, at det paagældende Stykke var Overskov i 1805. Jeg mener derfor, at det var heldigt at faa en Fortegnelse, et Kort over Skove, saa at man kunde se, hvad der var Fredskov og hvad ikke. Jeg henstiller dette, men det er maaske ogsaa vanskeligt, da der nu er gaaet saa lang Tid. — Saa skal jeg gøre en kort Bemærkning endnu angaaende Bestemmelser om Fredskovene. Da man nu efter Slutningen af § 2 kan faa Tilladelse til i Almindelighed at udstykke dem, er den i Lovforslaget § 3 givne Bemyndigelse til under særlige Omstændigheder at fravige de i § 2 fastsatte Indskrænkninger egentlig overflødig. Saaledes som Loven nu er affattet, ser jeg ikke rettere, end at vi faa ret stor Frihed.

Saa har jeg en Bemærkning med Hensyn til § 19, som handler om Magelæg af Jorder. Her er der ogsaa sket en Forandring i Affattelsen af Lovforslaget nede i det andet Ting. Der var i det oprindelige Forslag en Bestemmelse om, at naar man vilde foretage et Magelæg, stort eller lille, skulde man have Panthavernes Samtykke ved tinglyst Paategning paa Obligationen om, at de ikke have noget imod et saadant Magelæg. Dette fandt man var forbundet med for mange Omstændigheder, og det skulde jo helst undgaas, derfor foreligger Lovforslaget nu affattet saaledes, at man kan faa Approbation paa et saadant Magelæg, naar den stedlige Kommunalbestyrelse attesterer, at Magelæget er til Fordel for begge Parter. Nu er jeg ikke Jurist og kan ikke bedømme Forholdet absolut, men jeg er i Tvivl om, hvorvidt det er nok. Naar man har Pant, har man